

Везируването на Махмудъ-паша, който, за да може да се одържи противъ други на гърците благосклонни страни, се бѣше облегалъ на Българитѣ, даваше ни основателни надежди, че ще може да се направи нѣщо.

Нашата „Македония“ стоеше тогава на върхътъ на своята свѣтлостъ и мощъ. Цѣлий народъ гледаше на нея, кѣто на блѣскава звѣзда, която посрѣдъ темнината, що покриваше презаплетенитѣ источни отношения, му показваше пътятъ, по който трѣбваше да крачи напредъ къмъ своето бъдуще, — и българскитѣ патриоти отсѣкоха, щото „Македония“, да се обърне за часъ и да се хвърли съ всичка сила върху вѣтрѣшнѣи душманинъ, който застрашаваше спичелената ни побѣда. Споредъ това, нейни редакторъ г. Славейковъ испрати ми въ темницата единъ кжесъ прегледъ на ситуацията съ порѣчка, да напиша наспоредъ това единъ членъ за вѣстникътъ.

Азъ побѣрзахъ, и го написахъ подъ заглавие „двѣтъ части и власти.“ Тозъ членъ хвана, речи, половината на листътъ, защото приличаше на истъкмена разправа съ по-подробно резказване за всичкитѣ точки, върхъ които се набягаше нападнуването, и страшно покръти по-високото българско духовенство също и Ексархията, както и самий народъ. Френскитѣ вѣстници, а споредъ тѣхъ и други, съобщиха откъслеци отъ тоя членъ, а изъ народътъ зеха да се готвятъ протестации, въ които се искаше, да отстъпни дружината на Хаджи Иванча. Но тойзи, докаченъ въ сърцето, намисли да си отвърне поне на „Македония“, и на Редакторътъ ѝ, — за това при Вис. Порта постъпи, кѣто отъ страна на Ексархията, противъ нашия вѣстникъ, и излѣзе самъ на-срѣдъ кѣто тѣжителъ.

Можѣше и въ това да несполучи, ако да не бѣше се случило въ онѣзи дни голѣмо политическо промѣнение, именно: Махмудъ-паша падна, а на негово мѣ-